

Såfremt tilladelse i henhold til stk. 1, jfr. § 19, nægtes og ejendommen derved falder i værdi, er ejeren berettiget til erstatning for den ved afslaget forvoldte værdinedgang. Fredningsnævnet fastsætter så vidt muligt med ejerens tilslutning erstatningen ved kendelse. Om kendelsens indbringelse for overfredningsnævnet gælder lovens almindelige regler. Erstatningen udredes som i § 17 anført.“

Ved denne affattelse fastslås det, at der inden for de omhandlede områder skal indhentes *tilladelse til opførelse af enhver bygning bortset fra de direkte undtagne*, og samtidig fastslås, at såfremt det pågældende fredningsnævn nægter tilladelse, er ejeren berettiget til erstatning. Om erstatningens størrelse udtalte udvalget i sin tillægsbetænkning, at det var enigt i, at erstatningen — i overensstemmelse med anerkendte ekspropriationssynspunkter — ikke kan gå ud over den nedgang i ejendommens almindelige handelsværdi, som afslaget medfører. Det forhold, at en erhverver af en landbrugsejendom, f. eks. gennem en række udstykninger, såfremt forbuddet ikke var gældende, kunne opnå en særlig fortjeneste, skal ikke erstattes, hvis denne indtjeningsmulighed endnu ikke har manifesteret sig i den nævnte almindelige handelsværdi.

Bestemmelsen i den foran anførte affattelse og med den angivne fortolkning blev som nævnt tiltrådt af hele udvalget, men forud for dette var gået langvarige forhandlinger.

Den af statsministeren oprindeligt foreslåede bestemmelse gik ud på, at inden for de nævnte områder skulle der indhentes tilladelse til enhver større samlet bebyggelse, der ikke tjente et på stedet naturligt formål, erhverv eller helårsbeboelse, og et afslag ville i virkeligheden være at betragte som et forbud, hvortil der ikke var knyttet nogen mulighed for opnåelse af erstatning.

En erstatningsfri regulering af dette omfang erklærede venstre og det konservative folkeparti sig ude af stand til at medvirke til, og de to partiers medlemmer af udvalget stillede da i udvalgets betænkning forslag om, at bestemmelsen udformedes på en sådan måde, at der inden for de nævnte områder ikke af bygningsmyndighederne måtte meddeles tilladelse til opførelse af bygninger, bortset fra sådanne, der alene tjener landbrug, skovbrug, fiskerierhvervet eller andet på stedet naturligt erhverv samt lokal helårsbeboelse, før bygningsmyndigheden havde meddelt fredningsnævnet, at der forelå et byggeandragende, og der var givet fredningsnævnet 4 ugers frist til